

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Lögnens Fader

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 513. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_536-txt-shoot-idm112/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Den Nordiske Kirke-Tidende

et Aage-
for Kirken

Skrift
og Skolen.

Nr. 31. Tiende Søndag efter Trinitatis 1834.

Udgivet og forlagt af Mag. Jac. Chr. Lindberg. Trykt hos Fabricius & Cragnapel.

Man trykkes. I Kjøbenhavn Postkædet den 2 August 1834. Trykken.

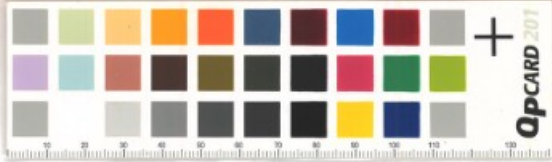
Om Kjønnens Sæder.

Den Erindring der for Opløffet først blandt os om "Djævels-Forsættelsen," har vist sig en meget latterlig Side at betragtes fra, thi da Man saa bygge Sider er omgaaet ved "Djævelen" at forføde Kjønnens Sæder, og Ophavs-Mans den til alt Dødt, synes det indlysende, at:

"Hos ei den Bæstie vil forsluge,
Hvem har den Dødt Loo at plage,"

men vi tør dog være villige nok til at indkomme, at hvem der selv føler sig fremtidig findet mod Troen paa Christi Skaldom eller mod Ligt eller Mægt i Høvede-Treen, er nødt til at sige Forsættelsen ved en Villighed, hvor det fremsættelse, at "Kjønnens Sæder" og "Troens Færd" er Een og den samme. Naar derfor blot Hæderdeggene vilde være ligesaa vilige og indvæmme, det var Erindring at forlange, vi ser at sige

den, skulle forsætte ved Daab's-Pagt, hvor paa vi grunde vor Saligheds-Haab, da maatte vi ikke misunde dem Tilbed til at indføre blandt sig en ny Daab's-Pagt, som, vel at mærke, allerede er alle Dødt, som Hr. Stifts-Preest Clausen og Andre i Lebet af et halvt Aarhundrede har døbt og confirmeret, med mindre de siden har tilegnet sig den gamle Pagt. Da nu Hr. Preestfor Clausen udenfor sit er En af Dødt, saa kæmper han jo for "sin Daab's-Pagt" ligesom vi for "vores," og naar vi tidligere havde betraglet Sagen fra denne Syns-Punkt og, som det sig bør i saa vigtige Ting, omtrent taget Bladet fra Vanden, da kunde endel usædvanlig og hedejuld Liv være undgaaet. Hvor gjerne vi nemlig end maatte ønske at kunne overbevise Hr. Preestfor om, at den egenlystige fremsættelse Daab's-Pagt, han kæmper for, heftigt talte, er aldeles unødvendig og berettiger ikke til Deeltagelse i de Christnes levende Haab, saa maatte

Den Nordiske Kirke-Tidende

et Aage-
for Kirken

Skrift
og Skolen.

Nr. 31. Tiende Søndag efter Trinitatis 1834.

Udgivet og forlagt af Mag. Jac. Chr. Lindberg. Trykt hos Fabricius & Cragngjel.

Man trykkes. I Kjøbenhavn Postkontoret den 2 August 1834. Trykken.

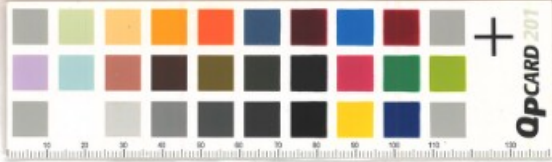
Om Kjønnens Sæder.

Den Erindring der for Ophibet først blandt os om "Djævels-Forsættelsen," har vist sig en meget latterlig Side at betragtes fra, thi da Man saa bygge Sider er omgaaet ved "Djævelen" at forføde Kjønnens Sæder, og Ophibet-Mans den til alt Dødt, synes det indlysende, at:

"Hos ei den Bæstie vil forsluge,
Hvem har den Dødt Loo at plage,"

men vi tør dog være villige nok til at indkomme, at hvem der selv føler sig fremtidig findet mod Troen paa Christi Skaldom eller mod Ligt eller Mægt i Høvede-Treen, er nødt til at sige Tors sagelsen ved en Villighed, hvor det fremsætted, at "Kjønnens Sæder" og "Troens Fænde" er Een og den samme. Naar derfor blot Hætroedegeme vilde være ligesaa vilige og indvæmme, det var Erindring at forlange, vi for at sige

den, skulle forfølge ved Daab's-Pagt, hvor-paa vi grunde vor Saligheds-Haab, da maatte vi ikke misunde dem Tilbed til at indføre blandt sig en ny Daab's-Pagt, som, vel at mærke, allerede er alle Dødt, som Hr. Stifts-Præst Clausen og Andre i Lebet af et halvt Aarhundrede har døbt og confirmeret, med mindre de siden har tilegnet sig den gamle Pagt. Da nu Hr. Præst Clausen udenfor sit et Een af Dødt, saa kæmper han jo for "sin Daab's-Pagt" ligesom vi for "vores," og naar vi tidligere havde betraglet Sagen fra denne Syns-Punkt og, som det sig bør i saa vigtige Ting, omtrent taget Bladet fra Manden, da kunde endel usædvanlig og hedejuld Tro være undgaaet. Hvor gjerne vi nemlig end maatte ønske at kunne overbevise Hr. Præst Clausen om, at den egenlystige frembrakte Daab's-Pagt, han kæmper for, høfligt sagt, er aldeles usædvanlig og berettiger ikke til Deeltagelse i de Christnes levende Haab, saa maatte

vi dog aldrig engang enste ham ned til for sine Dem at fristede den Taalbs-Pagt, han tillygner sig, og at han troer demod at faene Christ-Endene om Døvelen, er ikke blot naturlige, men leder sig paa den mest tilfredsstillende Maade freelare af dem ved nødvendige Forudsætning, at hvem der ikke har Taalbs-Pagt tilfaldt med os, har heller ikke den Oplysning, som hører til for at forstaae Christen christelig, men maa paa mange Steder nødvendig misforstaae den.

Under disse Omstændigheder maatte Bøffen mellem Prof. Clausen og os, om Døvelens Steds-Maal i Døvelen, vel et altsed betrafede, men dog endte en altsed videnskabelig Character, naar vi blot var i det Næve med vor „Detig- lige Skilling“, saa endre Prof. havde den til at oprette sin Taalbs-Pagt med Bekommende, og dog-Mand var til at søge sin Paast, saa det er kun Både-Neder i det Forregte som forerter Sjælen og forerter den videnskabelige Tand-Punkt. Saa snart imidlertid dette er ommerket, og Paadet tilføjet, at vor Hæderlige Regjering, ved Sjæne-Saand-ets Løsning, vil snart give Ende paa Både-Neder, da her vi, som Både-Mand, see hvert detsu og leder, som den Ting var i Nylighed, saa det kun var Forjæmlet med-tem og os andre Christ-Nøge, hvad der staar om Døvelen i det No Testamente og hvordan det rimer sig med fast Løsning.

Naar vi nu fra begge Steder havde vendt denne Nye-Pagt i Endet, som er et af Billede-erne for den stolige Hæderlige, saa vi, uden Hensyn paa vore forskellige Taalbs-Pagter og deres Nylighed, tog Bøffen for os, da fremmedt jeg, Prof. Clausen vilde snart blive enig med os om, at, det vare nu ret eller galt i Givenden, saa kan vi, efter de os levede Efterretninger, umiddel- staaende tætte, end at Jesus virkelig antog, det var en personlig Døvel til, en færdig Bløde ad ham og hele Menske-Slægten, som hans D- ligheder skulde vogte sig for men ogsaa have Maat til i hans Navn at overvinde, Givenden, der maatte

devoxe ham betill og bøde ham indvænte, at „ad d'ist“ er det ingenslunde af os, at paa- haae, der er en Døvel til, at forerter ham ved Taalben, og forerter de Troende til Karva- genhed med hans Tilføjer, hvis Øvante vil ha- ven funde i det Hele saa godt adskillede i Prof. Engelbrechts og Mes. Bøffens Omme-Christ- ter om denne Sag, at det er kun en enkelt Punkt, jeg, lige med Hensyn paa det følgende, finder det påfænde lige nemmere at emtale.

Saa siden Bøge nemlig disse Afsætteler med Bette har lagt paa den ubestridelige Indvæn- ding, at Jesus aldrig skulde have forstaaet sine Paast i „Læve-Born“, saa megen Bøge maade vi dog nødvendig logge paa det End hved det stængelig er tilføjet, paa Joh. 8, som dog Mes. Bøffen kan for letelig drænt og Bøff Engelbrecht endnu et nektem fremkomme.

Naar nemlig Herrens Nær til de Tøder, som vil saae ham liges og fælde dog Gud ved Bader: I har Døvelen til Bader og Bille til at give hvad han ønsker, da er det vel klart nok, at staaende han ikke med det Nyligste, da til- lagde han Døvelen samme Slags Personlighed som Gud, og samme fæderlige Forhold til de One- de som Gud til de Gude; men den strange Læve- Born begynder dog først med det følgende: han har ligesom Begyndelsen været en Mand-Trader og blev ikke ved Sandheden, fordi der er ikke Sandhed i ham, naar han lyver da toler han af sin egen Hæder, thi han er en Lygner og Begynd- Bader. Dette er umægtelig rone Od, og vilde Nogen endnu paa-haae, at det var ikke „Læve- Born“, fordi det ikke er den Born, hvis Pæ- schetter naamskander plus at distere deres Pæ- schetter, da vilde vi naturligvis ikke indlade os i dette temme Odklæveil, hantret maade som „Læve-Born“ kan et et Od i „Skoleen-der- End“ og i Hølle-Bunde, men vi vilde bryde overnevt med den Bemærkning, at hventon vil dog end Bekommende funde, vi har ingen Ting sagt om Døvelen, ved at efterføge disse Herrens

